

Plameny, nebo hlína?

Skončíme všichni na „krchově“? Zatímco obřad rozloučení může proběhnout prakticky kdekoli, naše místo posledního odpočinku je o něco omezenější (ale vlastně ne nutně, jak se dočtete později).

V zásadě máme dvojí volbu: uložit tělo v rakvi do hrobu, nebo ho nechat zpopelnit a popel rozptýlit. Kompromisem mezi obojím je pak uložit do hrobu urnu. Ke dvěma z těchto možností tedy potřebujeme hrob. Ale – máme hrob? A mohli bychom ho vidět?

Pokud hrob, nebo dokonce hrobku máte, není co řešit. Rodinná tradice (nejspíše) káže tam zesnulého uložit, možná si to tak i přál. V tom případě máte jasno. Ale, bude to tak dobré a správné i pro vás? Co když je rodinná hrobka na druhém konci republiky a vy tam blízkého budete chtít chodit navštěvovat častěji, protože umřel náhle? Toto všechno je dobré si promyslet předem – možná že menší hrob někde blízko by se pak přece jen jevil jako milejší.

Ale ne každý chce mít zesnulého blízko. Známe dámu z jižní Moravy, která pohřbila maminku v Aši. Dál už to prostě nešlo. Nabízeli jsme jí rozptýl do moře, ale říkala, že pak by se nedokázala v moři už nikdy vykoupat.

– Oleg

Jestli ale nejste jedni z těch „šťastnějších“, kteří mají rodinný hrob, nejste v tom sami. Ve větších městech nemá hrob polovina rodin. Sehnat v dnešní době hrob je totiž umění. Přitom ve větších městech je většinou místa dost. Ale stejně: musíte přijít na hřbitov osobně a v úředních hodinách. Podívají se tam do evidence (většinou papírové, v šanonech) a nabídnou vám hrob, který jeho nájemník přestal platit (a i přes upomínky se neozývá – když se projdete po leckterém hřbitově, určitě jich tam pár uvidíte, mají